

Det foreslås derfor at løse dette problem ved at gøre det muligt for kommunerne at genetablere de nævnte foranstaltninger, også selvom dette ikke sker umiddelbart, når den unge fylder 18.

Samtidig foreslås det at give kommunen pligt til at træffe en afgørelse om, at der skal iværksættes efterværn efter § 62 a, 6 måneder inden den unge fylder 18 år. Dermed øges opmærksomheden omkring muligheden for efterværn, og den unge får mulighed for at klage over kommunens afgørelse om, at der ikke skal ydes efterværn. Der vil være opsættende virkning af en eventuel klage over, at der ikke ydes efterværn i form af en forlængelse af en anbringelse efter det 18. år, jf. § 62 a.

Fleksibelt efterværn

Efter de gældende regler er efterværn de særlige foranstaltninger, som nævnes i § 62 a. Nogle tidligere anbragte har ikke behov for en egentlig foranstaltning efter § 62 a, men alene en mere løs tilknytning til et tidligere anbringelsessted.

Unge, der har været anbragt lang tid et sted, har ofte opbygget et særligt forhold til de voksne på anbringelsesstedet. Ligeledes kan nogle unge have behov for at kunne komme tilbage, f.eks. i forbindelse med ferier og højtider. Sådanne kontakter og besøg på tidligere anbringelsessteder finder allerede sted i mange tilfælde. Det er imidlertid hensigten at ændre § 62 a, så det sikres, at alle tidligere anbragte som udgangspunkt har mulighed for at bevare kontakten til det tidligere anbringelsessted og komme på besøg f.eks. i forbindelse med ferier og højtider.

3.7. Dokumentation og opfølgning

I de senere år er der taget en række initiativer til at indsamle erfaringer og måle på effekten af de sociale tilbud, herunder eksempelvis Socialministeriets evalueringsprogram og KABU-projektet om Kvalitet i Anbringelser af Børn og Unge.

Der mangler imidlertid stadig viden om effekten af foranstaltningerne, og det har hidtil været vanskeligt at skaffe denne viden, bl.a. fordi der ofte ikke er beskrevet et mål med foranstaltningerne i den enkelte sag. Det gør det vanskeligt at følge op på den enkelte sag, og det gør det vanskeligt at dokumentere eller evaluere foranstaltningerne.

Lovforslaget skal lette disse vanskeligheder, da lovforslaget som tidligere nævnt stiller krav om mere detaljerede målbeskrivelser i den enkelte sag. Dermed styrkes muligheden for dokumentationen af og opfølgningen på indsatsen - både i forhold til det enkelte barn og på tværs.

Bedre planlægning og opfølgning i den enkelte sag

Ofte sker der ikke en tilstrækkelig detaljeret planlægning af eller opfølgning på foranstaltninger over for de udsatte børn og unge. Dette er problematisk. I mange tilfælde er der tale om meget indgribende foranstaltninger og meget udsatte børn og unge. Det er derfor nødvendigt, at indsatsen bliver nøje planlagt, og at der løbende bliver fulgt op på, om indsatsen og barnets eller den unges situation er tilfredsstillende.

Derfor foreslås en række ændringer, som tilsammen skal skabe bedre planlægning og opfølgning og derigennem en mere effektiv og konstruktiv indsats.

Der stilles i § 58 a mere detaljerede krav til indholdet i handleplaner. Både formålet og de enkelte indsatser skal beskrives. De mere detaljerede handleplaner vil i sig selv give bedre muligheder for at følge op på sagerne. Derudover strammes kravene til opfølgningen i § 46 ved, at det præciseres, at kommunen ikke blot skal overveje, om der er behov for at revidere handleplanen, men også foretage en vurdering af indsatsen.

Derudover foretages en særlig opstramning af reglerne i § 55 og § 56 om opfølgning og tilsyn under en anbringelse. Der er i dag ikke nogen krav om, hvor tit kommunen skal besøge og tale med et barn eller en ung, der er anbragt uden for hjemmet. Der har været tilfælde, hvor kommunens tilsyn kun sjældent har fundet sted. For at forbedre tilsynet foreslås det at ændre § 55, så der stilles krav om, at kommunen mindst én gang om året skal tale med barnet eller den unge under besøg på anbringelsesstedet. Jævnlig kontakt med barnet vil skabe et godt grundlag for at vurdere barnets udvikling og give mulighed for, at indsatsen hele tiden er målrettet barnets behov.

Da opfølgningen således skal være betydeligt grundigere og mere omfattende end i dag, ændres kravet i § 56 om, at dette skal ske mindst hvert 6. måned til et krav om, at dette sker mindst hver 12. måned. Det vurderes, at det af hensyn til barnets og den unges oplevelse af kontinuitet i nogle sager vil være mest hensigtsmæssigt, at denne mere grundige opfølgning alene finder sted én gang om året. For et barn, der har været anbragt i flere år hos samme familiepleje, kunne det således skabe unødigt uro, hvis anbringelsen og hele barnets situation skulle vurderes hvert halve år.

Ved at ændre fristen for opfølgning i § 56 opnår man samtidigt, at den følger reglen i § 55 om mindst ét årligt besøg og én årlig samtale med de anbragte børn. Dermed understreges det, at vurderingen af indsatsen skal ske på baggrund af besøg på anbringelsesstedet og samtale med barnet eller den unge. Førstehåndstrykket af barnets eller den unges situation